
EVEREST

2050

tamadres.com

EBRU OJEN

Kitapları: *Aşı*, Raskol'un Baltası, 2014; *Et Yiyecek Birbirini Öldürsün*, Edebi Şeyler, 2017; *Lojman*, Everest Yayınları 2020.

tamadres.com

EBRU OJEN

ET YİYENLER
BİRBİRİNİ ÖLDÜRSÜN

tamadres.com

§

Yayın No 2050
Türkçe Edebiyat 859

Et Yiyenler Birbirini Öldürsün
Ebru Ojen

Editör: Sedat Barkın
Kapaktaki Resim: Ozan Aktuna
Sayfa Tasarımı: Muzaffer Aysu

© 2017, Ebru Ojen
© 2021, bu kitabın tüm yayın hakları
Everest Yayınları'na aittir.

1. Basım: Haziran 2021

ISBN 978-605-185-621-6
Sertifika No: 43949

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Matbaa Sertifika No: 45099
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sanayi Sitesi No: 8
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: (0212) 674 97 23 Faks: (0212) 674 97 29

EVEREST YAYINLARI

Ticarethane Sokak No: 15 Cağaloğlu/İSTANBUL
Tel: (0212) 513 34 20-21 Faks: (0212) 512 33 76
e-posta: info@everestyayinlari.com
www.everestyayinlari.com
www.twitter.com/everestkitap
www.facebook.com/everestyayinlari
www.instagram.com/everestyayinlari

Everest, Alfa Yayınları'nın tescilli markasıdır.

**ET YİYENLER
BİRBİRİNİ ÖLDÜRSÜN**

tamadres.com

tamadres.com

BİRİNCİ BÖLÜM

---

tamadres.com

tamadres.com

1

Nereye koydum Şu çekici? Bulamıyorum. Duvara çivi çakmam lazım. Çiviye çaktıktan sonra bir de resim asmak gerek. Bu siktığım şeyin karşısında çıplak durması sinirime dokunuyor. Üzerinde resim asılı olmayan duvar ne işe yarar ki? Boyası dökülüyor olabilir, üzerinde lekeler, küfler olabilir ama bir duvar resimsiz düşünülemez! Nasıl bomboş durdu bunca zaman anlamış değilim? Gözümünden kaçmış olmalı. Yoksa çoktan hallederdim ben bu işi. İnşallah çekici yüklüğe koymamışımdır. Eğer öyle bir aptallık yaptıysam sittin sene getiremem onu oradan. Arka odanın kapısına kadar gidebilsem kendime madalya takacağım zaten. Ne olacak şimdi? Acaba kanepenin altına mı koydum çekici? Olabilir. Bir ara bulduğum her şeyi oraya tıkiyordum. Ee? Nasıl kaldıracığım ben şimdi bunu? Eşek ölüsü gibi mübarek. Yok, imkânsız, bu şey yerinden oynamıyor. Of, çok ağır. Kollarımda derman kalmadı. Zaten dün gece de gözüme uyku girmedi, sabaha kadar kustum durdum. Başımın ağrısı mahvetti beni, öleceğimi sandım. Allah korusun, ölmek istemem bu yaşta. Ölüm gençlerin hakkı. İlk önce onlar ölsünler. Bari birazcık uyuyabilseydim. En iyisi şuracığa uzanayım. Duvarı daha sonra hallederim. Hazır başımın ağrısı hafiflemişken uyumanın tam zamanı. Çivi gibi

olurum uyandıgımda. Çekicin de canı cehenneme. Varsın resimsiz kalsın Şu güzelim duvar. Resim asarsam çok abartılı durur. Kuyruğunu açtı açacak bir tavus kuşu gibi. Aman, çok kötü bir görüntü. Tavus kuşu doğa için bile fazlasıyla abartılı bir hayvan zaten, onu andıran bir Şeyin tam karşımda durmasını istemem. Çekiç de arka odada kalsın. Ne demeye onu bulmaya niyetlendim ki? Sabah sabah kafamı yorduğum meseleye bak. Böyle önemsiz Şeylere kafayı takmasam olmaz sanki. Kime çekmişim böyle? Babama mı? Yok daha neler! Hiç çekilmez öyle takıntılı adamlar. Taktıkları Őeyleri canları gibi severler, hatta âşık olurlar onlara. Kafalarına kazıdıkları değışmez düşüncelerden başka hiçbir Şeyi önemsemezler. Dünya yansa umurlarında olmaz öylelerinin. Ben az önce ne yaptım mesela? Bir çekice kafayı taktım. Babamın yaptığı gibi bir Őeye tutkuyla bağlandım, onu düşünmeden bir saniye geçiremedim. Acı çektiriyor bana böyle Şeyler. Bir çekiç, bir duvar kimsenin tahmin edemeyeceğı kadar çok acı verebilir insana. Hemen aklımdan çıkarmam gerek bu zırvaları. Başka Şeyler düşünmeliyim. Güzel Şeyler, çiçekler, göller... Offf... Olmuyor. Şimdi de kanepenin oymaları gözüme batıyor. Bu nasıl bir zevksizlik böyle? Bu kadar çirkin bir Şey görmedim ömrümdede! Şu iğrenç desenler, cıvıltılı köşeler... Bunlar gözümün önünde dururken nasıl uyuyabilirim? En iyisi diğere tarafa dönmek. Ama öyle yaparsam da bu sefer bomboş duvarı göreceğim. Çırlıçılak duran küflü duvarı. Ne kötü duruyor, sanki birazdan sinir bozucu bir kahkaha atacakmış gibi... Çıldırtacak bu eşyalar beni. En iyisi her Şeyin üzerine bir örtü çekmek. Nereye koymuştum örtüleri? Aklıma gelmiyor işte. Aptal adam! Aptal! İçimden bir his örtülerin de kanepenin altında olduğunu söylüyor. Hislerime güvenirim ben. Beni asla yanıltmazlar.

Kanepeyi kaldırmaya çalışmak iyi bir fikir değildi. Kolumu incittim. Çok ağrıyor. Anasını sikeyim! Kırıldı mı acaba? Kırılma yerimde duramazdım. Bu laf da ne sinir bozucudur. Yerimde duramıyorum işte, mutlaka kırılması mı gerek? Çok ağrıyor. Demek ki kolum kırılmadığı halde yerimde duramıyorum. Çöpe atacağım bu kanepeyi. Hem çok ağır hem de çirkin. Rahat da değil üstelik. Üstünde yanlılıkla uyusam bile uyandığımda taşa yatmışım gibi her yanıma ağrıyor. Nefret ediyorum böyle eşyalardan. Kaba saba, işe yaramaz. Şunun rengine bak! İğrenç. Kahverengi! Örtü de yoktu altında, çekiç de. Neden hiçbir şey yoktu acaba? Bomboş kalmış. Evin içinde boş kalan tek yer olduğunun farkındaymış gibi karşımda gururla duruyordu. Tükürdüm o boşluğa. Artık dolu. Bu evde hiçbir eşya ayrıcalıklı değildir. Olamaz! Hiçbir şey başına buyruk davranamaz bu evde! O örtüleri de çekici de saklandığı yerden er ya da geç çıkaracağım.

Çok uykum var, yatak odasına gitmeyeli yıllar oluyor. En son bıraktığımda yatağın yayları fırlamıştı. Sırf bu yüzden salona geçtim. Salonda uyumak zorunda kalmamın sebebi hep o yatak. Sırtımı o kadar ağrıttıyordu ki. Rutubet ve bozulmuş raylar etimi çürütecekti neredeyse. En azından salon güneş alıyor, perdeleri açmaya cesaret edebilsem elbette. Eskiden, perdeleri açtığımda çok güzel bir ışık vururdu salona. Yumuşacık, rengârenk. İzlemeyi severdim. Ne zamandır gözlerim bayram etmiyor. Eskidendi o çılgınlıklar. Perdeleri sonuna kadar açtığım, pencereleri araladığım günler geride kaldı. Şimdiki halimden şikâyetçi değilim ama ara sıra perdeleri açmak iyi geliyordu bana. Mis gibi günlerdi. O zamanlar perdeler de bu kadar soluk değildi. Bordo muydu rengi? Yoksa yeşil mi? En iyisi onları

da çöpe atmak. Dokunmak istemiyorum onlara. Nasıl tahammül etmişim bunca zaman bu çirkin şeylere? Hem de boydan boya bütün duvarı kaplamışlar. Çıldırır insanı böyle perdeler. Renkleri biraz belirgin olsa, birini masaya birini de kanepeye örterdim. Ama değil işte. Yok yok, en iyisi atmak onları. Hatta masa ve kanepeden önce atmalı.

Kolum şişmeye başladı. Keşke hiç kaldırmasaydım kanepeyi. Bunun böyle olacağı belliydi. Davul gibi şişti kolum. Şimdi nasıl geçecek bu ağrı? Şuralarda bir yerlerde krem olacaktı. Ecza dolabında mıydı? Ecza dolabındadır, nerede olacak? Şuraya çıkabilsem dolaba yetişir elim. Neden bu kadar yükseğe monte etmişim bu şeyi? Bendeki de akıl işte, boyum uzunmuş demek ki önceden. Eh, yaşlılık dediğin aklını da kısaltıyor boyunu da. Hay aksi, alamadım kremi! Gördüm ama! Mavili turunculu bir şeydi. Ha gayret!

Dolap kırıldı. Darmadağın oldu. İçindekilerle beraber kafama düştü. Kafam da şişti. O kadar asılmasaydım keşke. Kremi buldum. Aradığım krem değilmiş ama olsun. Bu da iş görür.

Dakikalardır kolumu ovuyorum, bana mısın demedi. Eskiden daha beter şişti üstelik. Krem mi işe yaramadı, yoksa ovmak mı? Her ikisi de iyi gelmemiş olabilir. Biraz karıncalandırdı, yaktı kolumu. Kremin ne kremi olduğunu bir türlü anlayamadım Üzerinde yabancı dilde bir şeyler yazıyor ama anlamıyorum ne olduğunu. Eskiden biraz bilirdim. İngilizce işte, çat pat. Şimdi o da kalmadı. Bir komşumuzun oğlu öğretmişti, sonra da turist gezdirmeye kadar vardırıştık işi.

Nevzat'ın akıl almaz işleri işte... O daha mavi yuvarlağa (çoğu cümlesinin başında sonunda böyle derdi) doğmadan önce Allah onu öğretmen yapmıştı. Anasına bile kendisini

nasıl emzireceğini o öğretmişti anlattığına göre. Tanıdık tanımadık herkesin yanında böbürlenerek bunun lakırdısını yapardı. Anasının memelerini öyle bir anlatırdı ki, geceleri o memeler aklımdan çıkmazdı.

Nevzat, bilip bilmemesi önemli değil, dünyada adı yalnız bir kez anılsa yeter, duyduğu her şeyi bize öğretmeye çalışırdı. İngilizce tek kelime bilmeden mahalledeki çocuklara İngilizce öğretebilen yegâne insan Nevzat'tı. Birkaç veledi peşine takıp turistleri söğüşlemeye giderdi. Çoğu zaman beni de alırdı yanına. Özellikle yaşı büyük kadın turistlerle ayrı bir hava ile konuşurdu Nevzat. Sanki bilinmeyen bir şair, keşfedilmemiş genç bir filozofmuşçasına bakışlarını buğulandırır. "Yes abla, burası dünyamız mavi yuvarlak," der, bunu söylerken de başını gökyüzüne çevirir, gözlerini niyeysel doldurur, sonra bulutların arasına gizlenmiş bir gerçeği yalnız o anlamış gibi turistin şaşkın yüzüne bakarak "burası da Mısır Çarşısı," diye eklerdi.

Babası gibi Nevzat'ın da ava merakı vardı. İstanbul'un avcıları o zamanlar tavşan, bıldırcın, çulluk, ördek avlamaya Rumeli yakasında, Bakırköy'ün ilerisinden başlayıp Büyükçekmece'ye kadar uzanan kırık arazide; Karadeniz kıyısında Karaburun'da; Anadolu yakasında ise Maltepe'den Kartal'a kadar uzanan bölgeye giderlerdi.

Babası ava Nevzat'ı da götürürdü. Avdan döndüklerinde bize her şeyi baştan sona heyecandan mora çalan benziyle anlatırdı. Ulu bir destan dinliyormuşuz gibi kimimiz çişini, kimimiz nefesini tutarak dinlerdik Nevzat'ın maceralarını.

İki tane zağar av köpeği beklerdi Nevzatların evinin önünü. Avcılar bu cins köpeklerle kopay derler. Çoban köpekleri gibi havayı değil yeri koklayan köpeklerdir bunlar. Diğerlerinin aksi-

ne av sudan geçse bile onun kokusunu kolaylıkla alırlar. Tavşan avında ustadırlar. Kopay, tavşanı yatağından kaldırdığında ağlamaya benzer bir şekilde havlar, avcılar da bu ağıt gibi havlamayı duyunca çiftelerine sarılırlar.

Nevzatların zağarlarının adı Fatıhanım ve Babaali'ydi. İki-sinin de siyah-kahverengi tüyleri, keskin, acıklı bakışları vardı. Fatıhanım, Babaali'den iki kez yavrulamış ama kör gözlü şeytan bir yavrusunu bile sağ bırakmamıştı. Nevzat bazı zamanlar bu duruma için için öfkelenir, mahallenin boş sokaklarında, "Şeytaaan, şeytan, senin de oğulların şu dünyada ekmek yemesin," diyerek dolanırdı.

Bıldırıcınlar geçit kuşları oldukları için en akla gelmedik yerlerde görülseler de onlara en çok sahile yakın arazilerde rastlanır. Eylül-ekim aylarında bu küçük kuşlar sürüler halinde Karadeniz'i canhıraş geçtikten sonra geceyin bitap halde kendilerini Türkiye kıyılarına atar, ertesi gün dinlenip beslenmek için sahile yakın arazilere yayılırlar; böylece Nevzat'ın babasına gün doğardı.

Ama Nevzat'ın babası en çok tavşan avına giderdi. Sabahın kör vaktinde Fatıhanım'la Babaali'yi meraya salar, beklerdi. Tavşanın izini bulan kopaylar uzun uzun, fasıllı ağlar, yatağın izinde ilerledikçe ağlamasını sıklaştırırdı. Vaveylayı koparan tavşan, kopayları şaşırtmak için yana ve ileriye doğru uzun sıçrayışlarla kaçmaya çalışırdı. Nevzat'ın babası bu gürültüleri duyar duymaz tavşanın geçebileceği münasip yerleri tutarak atışını yapardı.

Anasıyla ablası, kış aylarında Nevzat'la babasının vurdukları tavşanların kafasını kesip bir gece boyunca kara yatırılırdı. Kar sabaha kadar tavşanların kanını iyice emdikten sonra bahçelerindeki tandırda yahnisini yaparlardı. Yahninin kokusu bizim

eve ulaşınca anam, “Yine et yiyorlar canları ıkasıcalar,” derdi. Mis gibi de kokardı siktiğimin hayvanı!

Annem, et yemez eve et de sokmazdı. Tiksinirdi. Nevzat gibi bilge bir insanın hayvanların yenmeyeceğini bilmemesi garibime giderdi. Ama asıl garip olan onların günah dedikleriyle bizim günah dediklerimizin ayrı oluşuydu. Mesela bizde iki içmek günah değildi. Babam kırk yılda bir de olsa rakı içer, radyoda güzel sesli kadınların şarkılarını dinleyerek eğlenirdi. Nevzat’ın babası ise bir keresinde kapımızın önündeki rakı şişelerini görüp “Dinsizler imansızlar, günaha giriyorsunuz, defolun gidin mahallemizden,” demişti. Nevzat’ın anası da anama, “Kızlarının kafasını rt, evlenecek çağa geldiler, yoldan çıkarlar, sonra dizlerine vurursun,” diyerek laf sokardı. Ben yine de Nevzat’ı çok severdim. O bütün günahlardan gnahkrca arınmiş tek arkadaşımdı. Yaşı benden büyüktü. Hatta mahallede en büyük ocuk oydu. Buna rağmen kimse Nevzat’a abi demezdi.

İlkokulu bitirene kadar İstanbul’da Nevzatlara komşuluk yaptık. Sonra babam bir kiş gecesi aniden, yaz başı memlekete gideceğimizi söyledi. Yaz geldiğinde Nevzat’ı bir daha görme-mecesine Maraş’a taşındık.